

Discursos sense estridències

Les traces exploradores de l'essencial en la pintura d'Albert Aparicio obren la Galeria Oberta d'aquesta setmana, que també s'atura en el món geomètric de Fer i en la concisa expressivitat d'Isabel Saludes: el primer, a través d'una monogràfica centrada en les finestres i en la duplicitat de mirades entre interior i exterior que generen, i la segona, amb la seva pintura subtil, silenciosa i íntima

Traces essencials

Albert Aparicio exposa a la Fundació Valvi de Girona una obra que reflecteix la voluntat d'explorar els dos extrems que habiten en tot ésser humà: el visible i l'invisible

IMMA PRIETO

● *A priori* podríem dir que és una obra difícilment enquadrable, de difícil etiquetatge. Podríem parlar d'èpoques diferents, d'estils, inquietuds, però potser allò que més bé defineix el treball d'Albert Aparicio (Barcelona, 1979) és la recerca i la investigació constants. Recerca com a *modus vivendi* imprescindible i necessari. Una recerca que el pintor fonamenta en els llindars que agermanen i separen, en els límits invisibles entre extrems, com ell mateix declara: «Tinc la voluntat d'explorar, constantment, la dualitat entre les arrels profundes i la superfície. El contrast i l'harmonia que hi habiten. Quan oblidem la forma retornem a la idea.» Amb aquestes paraules, Albert Aparicio diu més del que diu, i així succeeix amb la seva pintura: pinta molt més del que pinta. Amb una forta empremta poètica, l'artista aconsegueix un fer de poeta, dir més del que es diu, a diferència del retòric. L'Albert Aparicio mostra des de l'epifania del símbol un element i, des d'ell, presenta l'essència del cosmos.

En el text que acompanya el catàleg de la mostra, Magüi Noguer connecta la seva obra amb un tipus d'abstracció personalíssima, i de fet, no va gens desencaminada. A través dels seus autoretrats, primeres aqua-

Una de les composicions d'Albert Aparicio que es poden veure a la Fundació Valvi de Girona. / LLUÍS SERRAT

rel·les i traces de ciutats, penso en una de les frases que espera al visitant de la Peggy Guggenheim de Venècia (curiosament una de les fundacions més importants d'art abstracte); en el mur del jardí hi trobem escrit:

«Quando la forma scompare, la sua radice è eterna» (Quan la forma desapareix, la seva arrel és eterna). Paraules que lliguen a la perfecció amb les d'Albert Aparicio. A la mostra s'observa com cada vegada, malgrat que

els inicis són d'un vibrant cromatisme, tendeix més cap a superfícies monocromes en què el color només es marca subtilment i on les traces delimiten l'essencial. L'essencial de la seva pintura rau precisament en

aquesta recerca cap a l'arrel de tot plegat.

► **ALBERT APARICIO. Traces**
Fundació Valvi, Girona
Av. Jaume I, 42 baixos
Fins al 22 de març